

שמאי פרק ראשון נדה

ועשאוהו כדא. שחשורה לבעלה עד שחשטה: סוטה נרשום הרבים
 אין רשות הרבים מקום סתירה: רגלים לדבר. סימן טומאה
 שחי קינא לה ונסתרה. התרה זה אל תסתרי עמו ונסתרה:
 מאי רגלים לדבר אינא. דליהו חסר מקודם לכן דילמא השתא הוא

[illegible][illegible]

בית הרהם לא מוקמי דם
מודה שמאי במשמשת במ
בויז ומודה רבא במוד דת

[illegible]

גליון הש"ס

לעזי רש"י
שנט"ר [שינטי"ר]. לחוש,
להרגיש. דשריי"ט
[ריטריי"ט]. מתכוין (או
מכוון).

תום' הרא"ש

[illegible][illegible]

۴

הגהות הב"ח

(ח) גמ' ואיבעית אימא היינו
טעמיה: (ז) תוס' ד"ה ושניהם
יכו' כדפרישית לעיל. נ"צ דז"ה
הלל: (ג) ד"ה גמר וכו' דפרק
במרא דקידושין. נ"צ דז"ה פ'
ע"ש תוס' דז"ה סמוך
מיעוטא:

 תום' הרא"ש (המשך)

[illegible][illegible]

שורף ברשות היחיד ובחבית
דאיכא חזקה כנגד חזקה אי
דעלמא נמי ברשות היחיד
דבתחלת טומאה מודה ר'
טומאה שורפין בסוף טומאה
ת להקל כמו להחמיר דהרי
דוקא שיהא הלכה למשה
סוטה שלא עשה בה שוגג

וּשְׁנֵיהֶם אָא פֿאַרדור אַלס פֿאַרשטאַנד, מײַנע דאָס רבֿנן מײַנען
אָפֿ זיך מײַנע דאָס רבֿנן מײַנען לײַכטע אָס כֵּן לֹא הוּ
ספֿעק וְלֹא שׂוֹר זיך לִפְנֵי מִדִּי וְכֵן בַּחֲצִית דִּלּוּ וְהִי טַבֵּל לִרְבֵּן
דומֵה לְמִקּוֹה הֵא לֹא גַמְרִינן מִקְטוּעָה אֲחֵרָה טוֹמַחָה וְזֵכֶר מִמֶּנּוּ
דגמֵר בַּחֲצִית מִטּוֹמַחָה הֵא לֹא שׂוֹר

מדי לקוטה ואומר ר"ת דלך קאמ
הכי אלף לפרס דלך תקשי לכו מסוטה
ויעממא דרבנן משום דהוי תרמי
לירעוואל והוי ודאי ודאי ודאי
שמעון הוי ספק דלית ליה טעמא
דהיי חסר לפניך דהשגא הוא דחסר
וכנגד העמד מקוה בחזקת שלם איכא
למימר העמד טמא על חוקתו ולכן
ברה"י תולין מריגא ואע"פ דלך ילפינן
מסוטה ולכן בחזית נמי ספק אכל
ברה"י מנער אע"ג דליכא חזקה
מסוטה ילפינן דכ"י נעיל (ו) וכלל
ספק טעמא איז ליה ברה"י תולין:
"גמך סוף שומאה מתחלת שומאה.

תימנה דשפיר קאמרי רצנ
 דהתס איכא חזקת טהרה *וי"ל דגמר
 מתחלת טומאה היכא דליכא חזקת
 טהרה כגון ההיא דתפוק דפ' במרא
 דקדושין (נ. דף פ.) דליכא רוב
 חזיקות מטפחות כנגד חזקת העיסא
 ואינו רוב גמור והוי פלגא כנגד
 החזקה ואילו היה זה דעת לישאל
 מן המורה היה ברה"י טמא גמור
 וברה"י טהור גמור דגמרינן מסקוה
 ורצנ התס איכא חזקת טהרה פ"י
 כנגד רוב טיפוח והוי ספק גמרי
 מסקוה לטהר כנגד ברה"י אלז הכל גברא
 בחזקת טומאה והוי תרמי לריעותא
 והוי ודאי: **השריץ שנמצא**
 במבוי. לשמאי פריך דמטהר לגמרי:
ישרצים דמע"מא. וא"ת סיפא
 דקמני התס כחם שנמצא בחלוקה
 מטמא למפרע עד שתאמר דקמני
 את החלוק וכל היה בו כחם או עד
 שעת הכבוס מלא איכא למימר דהתס
 ליכא למימר דליכא דם מגופה ומעלתא
 דמשום דם דמעלתא אינו טמא אלז
 חלוק ולקמן בפרקין (נד. א.) נמי
 אמרינן הירואה כחם מקולקלת למניה
 וי"ל דהואיל ואם הכחם יבש הוא ע"כ
 טמאה למפרע ופעמים נמי אף כשהוא
 לח מוכיח דלא חלף השתא אלז
 ידי ששקוין או ח"י ריקוד כדאמר
 בהירואה כחם (לקמן ט.) לא פלוג רבנן
 ככתמים: **ואיבעית** אימא
 מעמא דשמאי הוא"ל ואשה מרגשת
 בעצמה. נראה להאי לישנא נמי
 דריך טעמא דהעמד אשה על חזקתה
 דלכ"כ כי קאמר מודה שמאי בטהרה
 וכן מודה שמאי צמון וכי בטמאה
 למפרע אף לחולין והלא כל הנשים
 דיין שעתן לחולין אף להלל אלז הני
 טעמי לא איצטריך אלז כי היכי דלא

ומיה לפי זה לא ח"ש חל' דלמח' לקמן עיי' לדבר'ך כיון דלח"כ עממל חל' ארמ' דריון דס' כ' חל' הוא חל' סיי' ושנח' עממל דהרשעה ארמ' אף בשנח' לנחלין: גייון:

כסבורה הרגשת שמש הוא ואמאי מטוהרין למפרע אלא שמאי אית
 אינה חוששת בהרגשת מי רגלים: **מורה** שמאי בשוטה. ואם
 ירואה לעשות בקדשים ואותו אדם יש בו דעת לישאל:
 בהר אף בקדשים היה לנו לטער כממאי אפי' מכאן ולהבא דאית
 (דף ה.) גבי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו סדינין שלה
 אדעתה אבל להלל לא קשה כיון דאינו צרור לו טעמא דהרגשה
 פילו לחולין דרגלים לצד הוא דמגופה אחי אפילו למפרע:
 איכא

[illegible]